

pro tuto dokonanou krádež osvobozena a tím byla soukromo-právním nárokům Anny Š-ové, která se zakládala na předpokladu, že obviněná se této dokonané krádeže dopustila, odňata veškerá půda; obviněná byla odsouzena jen pro jediný útok na majetek Š-ové, provedený dne 1. prosince 1931, kdy však vůbec nedošlo k odcizení nějaké věci, nýbrž zůstalo jen při pokusu odcizení dříví v ceně 1 Kč, takže k nějakému poškození Anny Š-ové tímto útokem vůbec nedošlo, což ani ona sama netvrdí, a tedy žádná škoda jí nevzešla. Nemohla proto obviněné býti uložena náhrada útrat zastupování Anny Š-ové vůbec (srov. rozh. býv. víd. nejv. s. úř. sb. čís. 4059, pak čsl. nejv. s. čís. 2736 sb. n. s.). Bylo proto k návrhu generální prokuratury ve smyslu §§ 33, 292 a 497 tr. ř. uznati právem, jak se stalo.

Čís. 4631.

Přísaha vykonaná lesními úředníky ve smyslu § 8 zák. č. 82/19 Sb. z. a n. (o prozatímní ochraně lesů) není rovnocenná přísaze předepsané ustanovením § 38 zák. čl. XXXI:1879 a neposkytuje jim sama zákonné ochrany úředních orgánů při strážní a dozorčí službě v lesích k doзору jim svěřených.

Přísahu podle § 38 zák. čl. XXXI:1879, vykonanou u úřadu, jenž není na území Československé republiky, nelze považovati na tomto území za platnou.

(Rozh. z 11. února 1933, Zm III 332/32.)

Nejvyšší soud v trestní věci, zavedené před krajským soudem v Báňské Bystřici proti O. B., obžalovanému pro zločin násilí proti orgánu vrchnosti podle §§ 4 odst. 2 a 6 odst. 2 zák. čl. XL z r. 1914, na základě veřejného líčení o zmateční stížnosti obžalovaného takto se usnesl: Podle 1. odst. § 35 por. nov. z úřední moci zrušují se následkem zmateční stížnosti obžalovaného rozsudky obou soudů nižších stolic a ukládá se soudu první stolice, aby ve věci znovu jednal a rozhodl. Zmateční stížnost se poukazuje na toto usnesení.

Důvody:

Zmateční stížností včas podanou a písemně odůvodněnou napadá obžalovaný rozsudek odvolacího soudu z důvodů zmatečnosti podle § 385 č. 1 a), b), c) a č. 2 tr. ř. S hlediska uplatňovaného zmatku podle bodu 1 a) § 385 tr. ř. namítá stěžovatel, že lesní ředitel inž. N. nemůže býti považován za orgán vrchnosti ve smyslu § 5 zákona na ochranu vrchnosti a nepřísluší mu ochrana podle tohoto zákona.

Nejvyšší soud, zkoumajе v tom směru věc, shledal, že zjištění potřebná k řešení této otázky, nejsou úplná. Vrchní soud na základě dopisů okresního úřadu v Kremnici za odvolacího řízení vyžádaných a při odvolacím hlavním líčení přečtených zjistil, že inž. J. N. složil jako lesní

úředník ve smyslu zákona o prozatímní ochraně lesů služební přísahu dne 6. září 1919 u bývalého hlavnoslužnovského úřadu v Štub. Teplicích. Z tohoto zjištění dovozuje vrchní soud, že inž. N-e jest považovati za úřední orgán ve smyslu § 5 zák. čl. XL:1914 a že mu proto přísluší ochrana podle § 4 tohoto zákona. Podle obsahu spisů oznámil okresní úřad v Kremnici dopisem ze dne 8. dubna 1932, že inž. J. N. přísahal jako lesní úředník ve smyslu předpisu zákona o prozatímní ochraně lesů č. 82/1918 sb. z. a n. u bývalého hlavnoslužnovského úřadu v Štub. Teplicích dne 6. září 1919. Jde tu nepochybně o přísahu podle § 8 zákona č. 82 z r. 1918, podle kterého měli býti všichni lesní úředníci ve službách majitelů lesů vzati do slibu, že budou plniti svoje povinnosti, uložené ustanovením § 7 cit. zák., totiž ohlašovati okresnímu úřadu dané jim rozkazy a změny odporující tomuto zákonu o maximální výměře mýtní plochy podle §§ 2 a 3. Zákon tento byl vydán k zabránění nepřiměřenému kácení lesů jejich majiteli; nevztahuje se tedy na ochranu lesů proti osobám jiným. Přísahu složenou ve smyslu tohoto zákona nelze proto považovati za přísahu, kterou mají skládati lesní orgánové podle § 38 zák. čl. XXXI z r. 1879, a která jim poskytuje ochranu při strážní a dozorčí službě v lesích svěřených jejich dozoru. Z uvedené okolnosti nelze tedy odvoditi zmíněnou náležitost skutkové podstaty zločinu tvořícího předmět obžaloby. Jest proto třeba zjistiti, zda inž. N. kromě přísahy výše zmíněné složil též služební přísahu jako lesní úředník (zřízenec) podle § 38 zák. čl. XXXI z r. 1879, kdy a u kterého úřadu, případně zda snad zároveň s onou přísahou složenou dne 6. září 1919 u hlavnoslužnovského úřadu ve Štub. Teplicích nesložil též přísahu podle § 38 cit. zák., a jak zněla přísežní formule. Přísahu, kterou inž. N. složil dne 8. března 1905 u župního úřadu v Morosvásárhely, nebylo by lze považovati za platnou ve smyslu § 38 cit. zákona, poněvadž jde o úřad, který není na území našeho státu. Pro případ, že inž. N. nebyl jako lesní úředník vůbec československými úřady vzat do přísahy ve smyslu § 38 zák. čl. XXXI:1879, bude třeba uvažovati, zda čin obžalovaného netvoří skutkovou podstatu zločinu podle § 4 odst. 2 a § 6 odst. 2 zák. čl. XL z r. 1914 se zřetelem na ustanovení § 9 tohoto zákona, ježto jmenovaný vystoupil proti obžalovanému společně s hajným V. S. a tedy, nevystupoval-li sám jako orgán vrchnosti, vystoupil na ochranu onoho hajného, takže skutková podstata zmíněného trestného činu by byla dána, kdyby bylo možno učiniti právní závěr, že hajný S. je orgánem vrchnosti a že v době činu byl ve výkonu svého povolání. Pro tento právní závěr však zjištění nižších soudů rovněž nestačí, poněvadž nebylo zjištěno, zdali S. byl vzat do přísahy jako strážce lesů a zvěře podle § 38 zák. čl. XXXI z r. 1879 a zda místo, kde čin byl spáchán, bylo v obvodě svěřeném jeho dohledu. Poněvadž nejvyšší soud, hledíc k ustanovení 3. odst. § 33 por. nov., sám potřebná zjištění učiniti nemůže, bylo postupovati podle § 35 odst. 1 por. nov., jak uvedeno ve výrokové části tohoto usnesení, na něž bylo zmateční stížnost poukázati.